

driver en meget ringe borgerlig Næring, medens en anden uden synderlig stor Formue kan, tildeels med fremmede Capitaler, drive en meget stor Næring, og Betsætningen af dem kan stille sig retfærdigt udført saa forskjelligt, at den ene kommer til at hve en stor Næringsafgift og lille Indkomstskat eller Formue- og Keilighedsstat, medens omvendt den Anden bør give stor Formueskat og en ringe Næringsstat. Dog skal jeg indrømme, at den principielle Forskiel ikke kommer til synderlig Ghyldighed i Praxis efter den Maade, hvorpaa Næringskatten for Tiden hos os svares, da jeg troer, at de Grundsætninger, hvorefter den ligned, væsentligt ere det samme almindelige Skjøn, hvorefter Formueskatten ligned. Heller ikke kan jeg indrømme, at der ligger en saadan Forbindelse mellem Næringsloven og Næringskatten, at den enes Indførelse skulde medføre, at den anden ophæves. Næringsloven forandrer væsentligt Forholdet mellem Kjøbstad og Land, men dette vedrører ikke det foreliggende Forhold, aldenstund Næringskatten ikke er en Statskat, men en Communeskat. Vil man see hen til dette Forhold mellem Kjøbstad og Land, skulde det snarere tale derimod; thi det er aabenbart, at Næringslovens Bestemmelse i sidste Afsnit af § 28 om, at Haandværkere, der bosætte sig i en Afstand af en Fjerdingvei fra Byen, skulle kunne indbrages under Betsætning af Communen, maa falde bort, naar Næringskatten falder bort, og altsaa siger jeg, at Næringskatten principielt er Forholdet mellem By og Land uvedkommende, da Næringskatten er en Communeskat, og forsaavidt Næringskatten ved Næringsloven er udvidet til et banlieue, en lille Kredts udenom Byerne, vil dette tale for dens Opretholdelse. Men det Samme forekommer det mig, at man ved at holde sig til Byerne alene maa komme til. Med Undtagelse af Bestemmelsen i Næringsloven § 16, saavidt jeg husker, hvorefter Enhver kan med sine egne Hænder drive Næring, har Næringsloven ikke opgivet Begrebet af Næringsstand som en særegen Stand, den har kun givet en lettere Afgang til Nærigen, altsaa udvidet Kredsen. Det er ganske vist, at forsaavidt Næringsloven for de Næringsdrivende indbyrdes skulde medføre en forøget Concurrence, og

som Folge deraf en Formindskelse i Fortjenesten — og det er vel det, der vil blive anført — vil der jo med den forøgede Concurrence indtræde en Forøgelse af Skattehyderne, og med den formindskede Fortjeneste vil saaledes følge en Nedsættelse af Afgiften for de Enkelte, idet den fordeles imellem Flere. Hvis dette holder Stik, er det mig klart, at i den hele Forhandling om Næringskattens Ophævelse, og angaaende den Forbindelse, man har sagt, den stod i til den nye Næringslov, er der en ikke ringe Misforstaaelse tilstede. Idet jeg har udtalt dette, skal jeg bemærke, at efterat den særlige Næringsstat er ophævet for Kjøbenhavn, hvor den havde størst Betydning, og da jeg antager, at den Ordning af Communens Skatteforhold, som forestaager, vil medføre, at der bliver en almindelig Indkomstskat istedetfor de andre personlige Betsætninger, har jeg ikke særlig Grund til at opretholde Næringskatten i den korte Mellemtid, hvori der kan blive Spørgsmaal om dens Bestaaen, skjøndt jeg vilde have fundet det correctere at lade Sagen beroe, indtil den kunde tages under Omordning i sit hele Omfang. Jeg troer, at det er en Illusion, at der derved vil indføres Betsættelse for de Næringsdrivende, idet de ville komme til at svare Staten under Navn af Formue- og Keilighedsstat istedetfor som Næringsstat; men sætter man Priis paa at give dem denne Illusion, da skal jeg ikke sætte mig derimod.

**Jacobsen:** Det forekommer mig, at de Grunde, der ere anførte af en æret Taler bagved mig (Mørk), for at Næringskatten, naar den skal ophæves, under ingen Omstændigheder bør lægges over paa de faste Eiendomme, men paa Formue og Keilighed, ere saa indlysende, at der ikke kan være Tvivl om, at man bør gaae den Vej, og det undrede mig derfor at høre en æret Taler, Rigsdagsmanden for Svendborg, Amts 3die Valgfreds (Sessen), udtale sig derimod. Jeg var derfor noget nysgjerrig efter at høre, hvilke Grunde der kunde anføres derfor; men den eneste, som det forekommer mig, han anførte, var den, at naar man lagde denne Skat over paa Formue og Keilighed, vilde især de Uformuende blive trykkede. Hvis det skulde være Tilfældet, maa jeg sige, at det er en me-